

Australiens, Storbritanniens og USA's strategiske alliance – 'Ingen god aftale'

17. september (EIRNS) – Den strategiske aftale offentliggjort af Australien, Storbritannien og USA (AUKUS), som både involverer atomdrevne ubåde og atomteknologi til Australien (der i øvrigt fortsætter med at afvise den fredelige brug af kernekraft til trods for deres rige forekomster af uran), samt anden højteknologisk samarbejde, er dødsstødet for NATO – som allerede lå på sit dødsleje efter USA's tilbagetrækning fra Afghanistan uden at have fået "tilladelse" fra Storbritannien eller EU. Helga Zepp-LaRouche, som i dag talte på sit strategiske interforum for Schiller Instituttet, havde følgende at sige: "De påstår, at det ikke er rettet imod et bestemt land, men det er ikke særligt troværdigt, da det tydeligvis er mod Kina. De påstår, at dette har til hensigt at forøge fred og stabilitet i regionen omkring det Indiske Ocean og Stillehavet. Kinesernes svar på dette var, at det vil skabe større ustabilitet. Og med dette fulgte, at den australske regering annullerede en aftale, som de forhandlede med Frankrig, hvorunder de ville få tolv konventionelt drevne ubåde.

"Så dette er tydeligvis ingen god aftale. Ingen allieret, intet medlemsland af NATO blev informeret. Det var meningen, at aftalen [om ubådene] mellem Australien og Frankrig skulle underskrives i slutningen af denne måned. Uden varsel blev aftalen annulleret, og det skabte fuldstændigt postyr i forholdet mellem Frankrig og Australien, USA og Storbritannien". Den franske udenrigsminister, Jean-Yves Le Drian, bekendtgjorde her til aften, at Frankrig ville tilbagekalde deres ambassadører fra Australien og USA, og udelod Storbritannien uden grund, på trods af det faktum, at Boris Johnson, Scott Morrison og Joe Biden

havde offentliggjort dette i fællesskab. Underkaster franskmændene sig igen britisk herredømme?

En planlagt fejring af den franske flådes sejr over den britiske flåde i Chesapeake Bay i 1781 – en sejr som gav General George Washington spillerummet til at besejre Cornwallis ved Yorktown og opnå en sejr over det Britiske Imperium i den Amerikanske Frihedskrig – skulle have fundet sted her til aften, men blev aflyst.

Zepp-LaRouche fortsatte: "For at sige det igen, man har skabelsen af en ny sikkerhedsaftale, som involverer USA og Storbritannien, der begge er NATO-medlemmer, med et tredje land, Australien, og de informerer ikke deres NATO-allierede! Dette er nu anden gang, at sådan noget er sket. Det skete med den pludselige tilbagetrækning af USA fra Afghanistan, hvor USA trak sig ud i løbet af natten uden at fortælle deres afghanske allierede, for ikke at nævne deres NATO-allierede. Så, dette tegner ikke godt for samhørigheden og tilliden i NATO, og jeg tror, at dette er endnu et slag. Og konsekvensen er, at NATO-alliancen hører fortiden til. Man skulle have ophævet den da Sovjetunionen brød sammen; eller man skulle have tilbudt Rusland at blive en del af den, hvilket Rusland ville have accepteret på det tidspunkt."

Zepp-LaRouche bemærkede at faren er, at denne skrækkelige aftale "hælder mod at bekræfte det som mange eksperter har overvejet og var urolige for, nemlig at ét af aspekterne af Bidens afslutning af endeløse krige, ved at trække sig ud af Afghanistan, var at skifte opmærksomheden over på at begrænse Kina til det Indiske Ocean og Stillehavsområdet, og dette kunne meget vel være en refleksion af det."

I det fælles kommuniké, offentliggjort efter "to-plus-to"-mødet i dag mellem USA's og Australiens udenrigs- og forsvarsministre, udstedte de en direkte trussel mod Kina ved at opfordre begge nationer til at forbedre relationerne til

Taiwan, som et "førende demokrati" og en "kritisk partner" og hævdede sågar, at "status som selvstændig stat ikke var en forudsætning" for sådanne relationer. Dette er selvfølgelig en rød linje for Kina, et angreb på sin suverænitet, baseret på Et-Kina-politikken som har defineret de amerikanske relationer med Kina siden oprettelsen af officielle relationer. Zepp-LaRouche rapporterede videre: "Den kinesiske presse har haft to scenarier, hvor kineserne ville vinde i hvert tilfælde, hvis det kom til krig mellem USA og Kina, enten pga. det Sydkinesiske Hav eller pga. Taiwan. Og der var flere whistleblowere, herunder Daniel Ellsberg, som for flere måneder siden insisterede på, at der burde være en ny whistleblower, som ville afsløre den meget foruroligende diskussion i Pentagon om, at hvis en sådan krig mellem Kina og USA ville finde sted, en konventionel krig, og at kineserne vandt, ville USA så overveje at bruge atomvåben?"

Og igen, disse spørgsmål får ens hår til at rejse sig, fordi, som jeg har sagt mange gange, jeg tror helt og holdent på at hvis atomvåben bruges, da er det atomkrigens logik, at alle våben ville blive brugt, og at sandsynligheden for at dette ville blive enden på vores civilisation er meget stor. Og i lyset af dette, hvis man betragter det faktum, at kommandøren for den Strategiske Kommando, admiral Charles Richard, allerede sidste februar ændrede vurderingen af brugen af atomvåben fra 'ikke sandsynlig' til 'meget sandsynlig' – og det er stadig tilfældet!

Så jeg kan kun sige, at vi hurtigst muligt har brug for at gå i en anden retning, for hvis ikke man forlader den geopolitiske tankegang, er det kun et spørgsmål om tid, hvornår, gennem hensigt eller uheld, at det går galt. Så det er derfor, at vi bliver nødt til at mobilisere for erstatningen af geopolitik med et nyt paradigme for samarbejde blandt nationer for menneskehedens fælles mål. Hvis vi som menneskehed ikke er i stand til at gøre

dette, overlever vi måske ikke.”

Det vigtigste område, hvor dette nye paradigme kan og må realiseres, er spørgsmålet om Afghanistans skæbne. Zepp-LaRouche understregede den fuldstændige ødelæggelse af den afghanske befolknings levebetingelser i 20 år, forårsaget af USA's og NATO's besættelse. "Og alligevel siger Vesten grundlæggende set, at så længe Taliban er ved magten, vil vi afskære alt finansielt samarbejde. Det amerikanske finansministerium har indefrosset 9 milliarder dollars, som tilhører den afghanske befolkning. Den Internationale Valutafond indefrøs 400 millioner dollars af deres Særlige afskrivningsrettigheder (Special Drawing Rights). Så resultatet er, at der absolut ingen penge er i Afghanistan. Banker har ingen penge, folk kan ikke hæve penge i banken; derfor kan de ikke købe mad, de kan ikke købe medicin, de kan ikke importere noget. Som et resultat er der nu – og dette var åbenlyst tilfældet tidligere, fordi NATO trak sig kun tilbage for en måned siden – fødevareusikkerhed for 14 millioner mennesker, og 14 millioner yderligere har kun en lille smule mad. Dette er advarslen fra chefen for Verdens Fødevareprogram, David Beasley. Så, befolkningen er ved at sulte ihjel.

Derudover er der en sundhedskrise, fordi donor-landene har afskåret deres tidligere hjælp, og som et resultat er mere end 90% af befolkningen uden medicinsk forsørgelse. Omkring 4.000 medicinske faciliteter lukkes ned, fordi de ikke har nogen brændsel, ikke har nogen elektricitet, de kan ikke engang opbevare COVID-19-vaccinerne nedfrosset, fordi køleskabene ingen strøm har. Det truer gravide kvinders liv og underernærede børn. Og jeg kan kun sige, at hvis du hører dette, og så hører folks hykleri: 'Vi er så bekymret for kvinders rettigheder, Taliban respekterer ikke kvinders rettigheder, og disse folk dræber gravide kvinder'! Har man hørt mage? Jeg synes at hykleriet, hvad dette spørgsmål angår, er ubegribeligt – men hvad vi fra Schiller Instituttet, og

Komiteen for modsætningernes Sammenfald gør, er at forsøge at mobilisere verdens samvittighed for at dette må stoppes!

Så, jeg mener at de vestlige lande, USA og de andre NATO-lande, som har trukket sig tilbage, fuldt ud har et ansvar for at samarbejde med Afghanistanens naboer, med Rusland, med de centralasiatiske republikker, med Pakistan, Iran, Indien og Kina for at hjælpe i denne humanitære krise og skabe reel udvikling. Jeg tror at dette er vor tids absolutte nødvendighed.”

I dag talte den russiske præsident, Vladimir Putin, ved Shanghai Cooperation Organisationens topmøde i Dushanbe og påpegede den kritisk nødvendige løsning på krisen i Afghanistan, og sagde at den optimale tilgang er ”gennem den Udvidede Trojka i forbindelse med Afghanistan”. Denne gruppe af fire består af Rusland, Kina, Pakistan og, særligt vigtigt, USA. Det er også vigtigt at Putin sagde, at ”dette arbejde allerede er i gang”.

Dette er spørgsmålet: Vil de lande, som udførte en masseødelæggelse gennem ”endeløse krige” blot trække sig tilbage, eller vil de deltage med resten af menneskeheden i at opbygge et nyt paradigme, begyndende med udviklingen af Afghanistan? Dette er spørgsmålet, som konfronterer, ikke blot visse verdensledere, men alle nationer og alle verdens borgere.

Se webcastet her

USA bør trække sine atomvåben

hjem – Samarbejde, ikke konfrontation! Af Helga Zepp-LaRouche

Hvorvidt krigshøgene sætter sig igennem, og verden snarere før end senere ender i en atomar katastrofe, eller om vi i rette tid lærer fra COVID-pandemien, at vi kun i fællesskab kan løse menneskehedens eksistentielle problemer – det burde egentlig være det strategiske spørgsmål, som vi bør være allermost optaget af. Hverken Rusland eller Kina, ikke engang de europæiske atlantikere, forventer en større forandring i udenrigspolitikken under den nye Biden-administration i forhold til under Pompeo. Udtalelser som dem fra kommandanten for USA's europæiske Kommando, generalen for flyvevåbenet, Tod D. Wolters, der ved et symposium den 24. februar betegnede Rusland som en "eksistentiel trussel mod USA og de europæiske forbundsfæller", er standard for USA's militær, som repræsenterer kontinuiteten mellem administrationerne. Men udover det sædvanlige refræn fra Atlantikerne angående NATO, Rusland og Kina, sagde Præsident Biden også følgende på den virtuelle sikkerhedskonference i München, 2021, hvilket stort set er blevet udelukket fra de etablerede medier:

"Det handler ikke om at spille Østen ud mod Vesten. Dethandler ikke om, at vi ønsker en konflikt. Vi ønsker en fremtid, hvor alle nationer frit kan bestemme deres egen vej, uden truslen om vold eller tvang. Vi kan ikke og må ikke vende tilbage til den refleksmæssige opposition og de rigide koldkrigsblokke."

Det lyder med sikkerhed anderledes end de krigeriske opråb for at vælte Præsident Xi Jinping, som de eksempelvis høres fra det såkaldte "lange telegram" fra det Atlantiske Råd og andre tænketanke. Vi må vente og se hvor lang halveringstiden for Bidens udtalelse bliver, at "alle nationer kan bestemme deres egen vej." Lad os huske på, at Trump i lang tid talte om, at

det var en god ting, og ikke en dårlig ting, at have et godt forhold til Rusland og Kina – og forholdet til begge nationer endte på et historisk lavpunkt i slutningen af hans embedsperiode. Og i mellemtiden har Biden-administrationens første militære angreb mod Syrien fundet sted, som en demonstration af at "USA er tilbage". En stor bekymring for Rusland er, at Trump-administrationen nægtede at bekræfte det princip, som Reagan og Gorbatsjov i 1985 blev enige om, at en atomkrig aldrig kan vindes og derfor aldrig må få lov at finde sted. Den russiske udenrigsminister, Lavrov, betonedede derfor i sin tale til den virtuelle nedrustningskonference i Moskva den 24. februar, at han overfor sin amerikanske kollega, Blinken, i en telefonsamtale den 4. februar, understregede nødvendigheden af at vende tilbage til dette princip. Lavrov betonedede ligeledes den russiske position, at NATO's praksis med "nuclear sharing" ("atomar deltagelse") krænker Traktaten om ikke-spredning af Kernevåben. "Atomar deltagelse" er en NATO-praksis, hvor igennem nationer, der ikke råder over atomvåben, som for eksempel Tyskland, holder jagerfly klar og uddanner soldater til at transportere amerikanske atomvåben, og i værste fald også kunne gøre brug af disse. Derfor må de amerikanske atomvåben bringes tilbage til amerikansk territorium, og infrastrukturen til en sådan anvendelse fra andre landes territorium elimineres.

USA er det eneste land af de i alt ni atommagter – fem af dem officielt – som man kender til, der stationerer atomvåben på andre nationers territorium. Skønsmæssigt er omkring 180-200 atombomber stationeret i Europa. Kun de mest hårdkogte atlantiske geopolitikere kan nære illusionen om, at disse atomvåben forøger vores sikkerhed; i værste fald betyder det modsat, at de lande, hvori de er opstillet, bliver til et ruinlandskab. Hvad fredsbevægelserne i begyndelsen af 80'erne stadig vidste, og som fik folk, på baggrund af mellemdistancemissilkrisen da Pershing II- og SS20-missilsystemerne, blot med et par minutters varslings tid, blev holdt i permanent beredskab overfor hinanden, til at

demonstrere på gaderne, synes tydeligvis i dag at være forsvundet fra bevidstheden. I værste fald ville ikke en eneste person i Tyskland overleve. Dette forandres heller ikke af prioriteringen af Indo-Stillehavsområdet, som har fundet sted siden Obamas "Pivot to Asia", og som også blev videreudviklet af USA's militær under Trump-administrationen i flere strategipapirer. "USA's Nationale Sikkerhedsstrategi" fra december, 2017, den "Nationale Forsvarsstrategi" fra januar 2018 og "Verificering af den atomare Opstilling" fra februar 2018, definerer Rusland og Kina som geopolitiske rivaler, der klassificeres som trusler mod USA's interesser og magt. Rusland og Kina klassificeres der som farligere end den internationale terrorisme.

Lyle J. Goldstein, professor ved USA's Naval College i Newport/Rhode Island og grundlægger af China Maritime China Studies Institute på samme sted, skrev for nylig i en artikel med overskriften: "Strategien for Indo-Stillehavsområdet er en recept på en katastrofe" (1), at denne politik er en ny udgave af USA's politik fra 1992. Det var den tid, hvor Dick Cheney og de neokonservative – blot ét år efter afslutningen af Sovjetunionen – forfulgte "Projektet for et nyt amerikansk Århundrede", og dermed idéen om at det under ingen omstændigheder kunne tillades, at en nation eller en gruppe af nationer kunne overhale USA, hverken økonomisk, politisk eller militært. Goldstein peger på, at Trump-administrationens forsvarsministerium, inden de forlod Pentagon, offentliggjorde "US Strategic Framework for the Indo-Pacific" (De strategiske rammer for USA i Indo-Stillehavsområdet), frem for at bevare disse dokumenter under lås og slå i 30 år, som ville være almindeligt. Goldstein formoder, at der bag dette gemmer sig en intention om at fastlægge Biden-administrationens retning, hvilket ville bringe USA på direkte konfrontationskurs med Kina, i sammenhæng med Taiwan – en krig som USA også kunne tabe, og hvor brugen af atomvåben ikke kan udelukkes.

Hans Kristensen fra Federation of American Scientists (Sammenslutningen af amerikanske Videnskabsmænd) pegede ligeså på, at det præcist er denne dynamik af kompromisløs afskrækkelse, som opildner det atomare oprustningskapløb. Således har nyere satellitbilleder vist, at Kinas Folkehær, PLA, er i gang med kraftigt at udbygge træningsanlæg til deres missilstyrker. De viste også opbygningen af tunneler og siloer i forskellige størrelser, med den potentielle funktion at kunne skjule raketaffyringer, fordi Kina, pga. den militære konkurrence med USA i regionen, ikke længere kan være sikker på, om det i en reel situation ville have nok tid til at klargøre raketterne, for at kunne opretholde troværdigheden af den kinesiske afskrækkelse.

Hvis Præsident Biden virkelig mener det seriøst, at hver nation – altså også Kina og Rusland – selv kan bestemme deres egen vej, så må han forkaste Cheney-doktrinen, som ligger til grund for Indo-Stillehavspolitikken og satse på en virkelig ny begyndelse. Den kinesiske udenrigsminister, Wang Yi, nævnte betingelserne for dette, i sin tale ved Lanting Forum om "Dialog og Samarbejde og Konflikthåndtering": Løgnene om Det kinesiske Kommunistparti og det kinesiske politiske system må få en ende, såvel som indblanding ift. Taiwan, Xinjiang og Hongkong; sanktioneerne må løftes og en normal diplomatisk og kulturel udveksling må igen blive mulig.

Da det ikke kan udelukkes, at intentionen med USA's fornyede tiltrædelse i FN's Menneskerettighedskommission (UNHRC) består i at instrumentere debatten om menneskerettigheder for propagandistiske angreb på Rusland og Kina, bør man kort overveje hvad en rigtig definition af dette begreb er. Hvilken stat eller hvilket kontinent har gjort mere for menneskerettighederne – den, som har befriet 850 millioner mennesker fra fattigdom, og som gennem en disciplineret sygdomsbekæmpelse har kunnet begrænse antallet af dødsfald fra corona til 4636 (Kina), eller den, hvor fattigdommen stiger markant og hvor antallet af corona-relaterede dødsfald er

steget til over en halv million (USA) eller over 839.000 (Europa)? Er retten til ikke at ville bære maske og ikke at holde social afstand virkelig et sådant bevis på forsvaret af menneskerettigheder? Mens USA, Canada og Storbritannien hamstrede vacciner i et mange gange større antal end deres borgere, og EU diskuterer et eksportstop, har Rusland og Kina allerede afleveret millioner af doser til dusinvis af lande i udviklingssektoren. For dette bliver de så beskyldt for at føre "vaccine-diplomati", mens deltagelsen af EU-Frontex i de såkaldte "Pushback"-operationer mod flygtninge i Middelhavet tilsyneladende ikke fortjener en offentlig debat.

Det er på tide at opgive denne form for tvetydige målestok og hykleri. Vi må stoppe med det geopolitiske spil, der betragter Rusland og Kina som modstandere, og i stedet for dette tage fat på menneskehedens opgaver i fællesskab. I februar 2021, var det muligt for tre nationer at fuldføre deres Mars-missioner. Chefen for De forende arabiske Emiraters rumfartsagentur, Sarah al-Amiri (2), huskede verden på hvor ubegribeligt stort vores univers er. Statsoverhovederne i denne verden burde tage denne lære fra Fru Amiri til sig.

zepp-larouche@eir.de

1.

<https://www.lawfareblog.com/indo-pacific-strategy-recipe-disaster>

2. <https://www.youtube.com/watch?v=voqlWLAwXZ8>